

I. kategória Czettisch Kinga

Az olvasni tanuló manó

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy nagyon szegény család. Általában három szem almát, néhány répát és egy kevés babot árultak a piacon. Abból fizette ki szerény lakását Júlia asszony. Férje nem volt, mert meghalt a háborúban. Szegény nő így csak magára számíthatott, és néha-néha a hét gyermekére: Annára, Palkóra, Grétára, Kingára, Petrára, Bencére és Virágra.

A legkisebb, Virág mindig jeleskedett a házimunkában, de persze Anna a legnagyobb, legtöbbször meg se moccant. Egy ködfoltos őszi reggelen Virág egyedül baktatott az iskolába, mert idősebb testvérei megint elsiettek előre. A harmatcseppekkel teleszórt virágos mezőn fura hangot hallott, majd éles kiabálást... ismét furcsa hangot és éles sikítást. Közeledett a hang felé és egyszer csak arra lett figyelmes, hogy a színpompázó virágok közül egy mély hang hallatszott: - Áúúú!!! Nézz már a lábad elé!

S ahogy lenézett, egy kis 25 centiméteres, zöld sapkás embert vett észre. Virág nem hitt a szemének és megkérdezte: - Te honnan jöttél?

- Én Törperenciából, az innen nagyon messze van.

- És akkor hogy kerülsz ide?

- Ott találkoztam egy hét éves emberrel, úgy hívták, hogy Misi. Épp akkor utaztak el a Hunyadi Mátyás Általános Iskolába, mert már elég érett volt ahhoz, hogy tanuljon. Én pedig bemásztam a táskájába, hogy én is tanulhassak. Éppen az állatokkal beszélgettem az előbb, de te ráléptél a lábamra.

- Ó, úgy sajnálom! De várj! Te tudsz az állatokkal beszélni?

- Hogyne tudnék?! Törperenciában mindenki tud az állatokkal beszélni. De olvasni, azt nem! Ezért rendkívül fontos, hogy eljussak az iskolába, de véletlen kiestem Misi táskájából.

Virág nagyon megörült neki, hogy ilyen különleges baráttra tehet szert, ezért megígérte neki, hogy elviszi az iskolába és megtanítja olvasni. Miközben a sárga köves keskeny úton haladtak, az apró ember megszólalt: – Ugye tudod, hogy nem mondhatod el senkinek, hogy létezem?

- Tisztában vagyok veled.

- Lesz olyan hely, ahová el tudok bújni?

- Igen lesz, itt a zsebem. A manó azonnal befészkelte magát a kislány zsebébe.

Nemsokára megérkeztek és a kismanó csodálkozva nézett körül. – Milyen szép! – kiáltott fel. Gyönyörű fényes lámpák, a szekrények rendezettek, a függöny bársony, a falakon vidám rajzok.

Az első óra matematika volt. Virág nem értett a számokhoz és nagyon izgult. A manó ekkor elővette a varázssípját és halkán belefújta. Virág abban a pillanatban érezte, hogy valami megváltozott. Az iskola

udvarán sétáló cica hangos nyávogással mondta el a helyes válaszokat. Virág jelentkezett és sok piros pontot gyűjtött. A környezetismeret órán a madarak segítettek neki. Angol órán a kutyák hangos ugatással mondták el a jó választ. Eljött az olvasás óra ideje. A kislány egész órán figyelmesen tanult, mikor hazaértek, azonnal elkezdte magyarázni a manónak, hogyan lehet a betűket összeolvasni.

Hosszú hetek teltek úgy el, míg végre a manó megtanult olvasni. Ekkor így szólt Virághoz.

- Teljesítetted a kívánságomat, most én is teljesítem a te kívánságodat. Mondd, mit kívánsz?

- Szeretném, ha gazdagok lennénk és nem kellene Anyunak annyit dolgoznia.

- Gyere velem, mutatom az utat!- válaszolt a manó. Mentek-mendégéltek, sűrű bokrokkal körbevett erdőn haladtak keresztül, míg egy sziklafalhoz értek. A manó így szólt:

- Sok-sok kincs ide az ölembe, nyílj ki kiskapum ízibe!

Lássatok csodát! Több ezernyi apró pénzérme gurult elő a sziklából.

- Ez mind a tiéd - mutatott körbe a manó és integetve elköszönt.

Virág nagyon megörült, sírt örömeiben és egy zsáknyi pénzt hazavitt. Elmesélte a családjának hogyan tanított meg egy manót olvasni és milyen fizetséget kapott érte. Az anyukájának sosem kellett már a piacon árulnia. És testvérei is büszkék voltak rá. Virág családja boldogan élt, míg meg nem halt.

I. kategória Czettisch Petra

Nelli és a varázstörp

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy család. A családban élt egy kislány, akit Nelinek hívtak. Nelli már nagyon régóta vágyott egy háziállatra, de sajnos nem kaphatott, mert allergiás volt, így a szülei nem engedték meg neki, hogy kisállat költözzön a szobájába.

Az egyik nap éjszakáján a kislány furcsa hangokra ébredt fel. Felkapcsolta a villanyt és körbenézett. Mit láttak szemei? Egy törpöt!!! A kislány megkérdezte tőle: - Te honnan kerülsz ide, s mit akarsz?

A törp válaszolt: - Én egy varázstörp vagyok. Teljesítem egy kívánságod, ha eltartasz engem. Nelli megkérdezte: - Bármit tudsz teljesíteni?

A törp bólogatott. A kislány így felelt: - El tudlak téged szállásolni. Van egy szép babaházam, pont neked való. Az enivalóm is megosztom veled, de van egy kis gond: napközben muszáj velem jönnöd az iskolába.

– Ez nagyszerű ötlet! Én úgyis már régóta vágyom oda. Remek helynek látszik!

– Azért ne legyél olyan lelkes! Ott nagy a sürgés-forgás, sokat kell tanulni és sokféle szabályt kell betartani. Nem egy kis törpnek való hely. De ha nálam akarsz lakni, úgyis velem kell jönnöd. Nelli és a törp még egy darabig beszélgettek, majd álomba merültek.

Másnap reggel izgatottan készülődtek a suliba. Nelli az iskolában betette a táskáját a szekrényébe, közben a törp kiesett a zsebéből. A kislány ezt nem vette észre. A törp körbenézett, de mindenhol csak hatalmas embereket, bútorokat és ablakokat látott. Kerülgette a lábakat, azonban Nellit sehol sem találta. Végül teljesen elkeveredett, mikor egy ember felkapta és elvitte. Az ajtón ahová bementek, ez állt: „Igazgatói iroda”.

Félelmében a törp megmerevedett és az igazgató a „Talált tárgyak” feliratú dobozba dobta őt, majd lezárta a dobozt. A törp nagyon aggódott, mikor végre ismerős hangokat hallott.

– Ma reggel elvesztettem a játékomat – mondta Nelli hangosan és belenyúlt a dobozba. – Meg is van! – örvendezett.

Mikor újra kettesben lettek, a kislány elmondta a törpnek, hogy mennyire félt, hogy elveszti őt: - Mostantól sokkal jobban vigyázok rád! – ígerte meg Nelli.

Így is lett. A kislány és a törp egész évben, titokban, együtt jártak iskolába. A törp a többi gyerek előtt mindig megdermedt és csak Nelli tudta, hogy igazából ő is élőlény. Minden nap együtt tanultak és mindketten ügyesen írtak, olvastak és matekoztak.

Év végén a törp megkérdezte Nellit: - Mi a kívánságod?

Nelli így válaszolt: - Nekem már semmi kívánságom sincs. Itt vagy Te és ez a legfőbb!

– Sajnos, csak egy évig maradhatok veled, mert utána el kell mennem. Vár rám még sok-sok kisgyerek. De itt hagyom nálad ezt a játéktörpöt, aminek ha leveszed a sapkáját, azonnal itt teremek nálad.

Nelli eleinte szomorú volt, de aztán rájött, hogy a törp tényleg mindig megjelenik, ha szüksége van rá.

A kislány boldogan élt, felnőtt, és amikor az ő gyermekei is iskolások lettek örömmel látta, hogy hozzájuk is eljött a varázstörp. Itt a mese vége, fuss el véle.

I. kategória Klitz Kíra

A kismanó és a lány

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy manó, ez a manó egy csodalény volt. Egyik reggel a kislány meglátta a kismanót, és így szólt ijedten és rezgő hangon:

- Te ki vagy?
- Én egy csodamanó vagyok.
- És mit keresel itt?
- Szeretnék a barátod lenni, és szeretnék iskolába járni.

Elviszel magaddal?

- Jó, lehetünk barátok, és igen, elviszlek.
- Jó, de csak akkor lehetünk barátok, ha titokban tartod! Megígéred?
- Megígérem.

Most feküdjünk le, holnap iskola van!

Másnap reggel a kislány betette a zsebébe és elindultak.

Az iskolában nagyon sokat tanult a kis lény! Szerencsére nem látta meg senki.

Másnap is mentek iskolába és véletlenül elhagyta a kismanót a zsebéből.

Bement órára készülni és nem találta a csodalényt. Nagyon megijedt. Még szerencsére szünet volt.

Sokáig kereste, de végül meglelt. A manócska is nagyon megijedt. Vége lett a napnak és hazamentek.

Másnap egyik órán meglátták a manót és az egész osztály felsikított. De a kislánynak hazudnia kellett.

Az mondta, ez egy játék és ha megnyomják a hasát, akkor ugrik. Szerencsére a gyerekek elhitték 😊, és megnyugodtak mind a ketten. Így történt ez sokáig. Az egyik hétvégén elmentek kirándulni, nagyon jól érezték magukat. Másnap este azt mondta a kismanó a lánynak:

- Sajnálom, de mennem kell a következő gyerekekhez.
- Jó, de majd eljössz meglátogatni?
- Persze.
- Hát akkor szia!

A kismanó elment, sokáig szomorkodott a lány és nem értette, miért kellett elmennie.

Egyik este a manó meglátogatta a lányt. Azt mondta:

- Itt maradok veled, ameddig szeretnéd.
- Jaj de jó!

Hát így együtt maradtak, és boldogan éltek, míg meg nem haltak.

I. kategória Kovács Réka

A kék virág

Egyszer volt, hol nem volt, az Óperenciás tengeren is túl, ahol a kurtafarkú malac túr, kerek erdő közepén volt egy házikó.

Ebben lakott egy özvegyasszony a lányával, Pankával nagy szegénységben. Egy napon, amikor a lány élelmet keresett az erdőben, furcsa zajra lett figyelmes. Egy bokor tövében rátalált egy galambra, aki törött szárnyai miatt csak vergődött a földön. A lány megsajnálta, óvatosan felemelte, hazavitte. Otthon bekötötte sérült szárnyait. Egyszer csak a galamb megszólalt.

- Köszönöm, hogy ilyen kedves vagy hozzám! Sajnos hiába van minden segítséged, mert rajtam csak egy csodatévő kék virág segíthet!

Panka figyelmesen hallgatott, a galamb tovább folytatta.

- Ezt a növényt a félelmetes, fehér szikla tetején találod.

Panka nem télenkedett, még aznap nekiindult a hosszú útnak. Ment-mendegélt, hegyen-völgyön, erdőn-mezőn át. Útközben találkozott egy vén öreganyóval, aki vizet cipelt hordóban. Panka azonnal segített az anyónak és hazavitte neki a terhet. Az anyóka megköszönte a segítségét és egy kék almát adott neki. Panka folytatta útját a fehér sziklához. Ment-mendegélt és most egy még vénebb anyóval találkozott, aki rózsét cipelt. Neki is segített. Ez az anyó is kék almával hálálta meg a jóságát. Hamarosan megérkezett a fehér sziklához. Gondolkodott, hogy vajon hogy fog feljutni a hatalmas és meredek sziklának a tetejére. És hát láss csodát, a két alma gyönyörű szép kék pillangókká változott. Panka az ő segítségükkel feljutott a szikla tetejére. Megtalálta a csodálatos kék szirmú virágot, a pillangók hazareptették. Azonnal bekente a virággal a sérült szárnyakat. Hirtelen nagy ragyogás töltötte be a kis házikót. Panka előtt már nem egy galamb, hanem egy délceg királyfi állt, aki elmesélte, hogy egy gonosz boszorkány varázsolta el, és ezt az átkot csak a jóság oldhatja fel.

A Királyfi feleségül kérte Pankát, nagy lakodalmat csaptak, és még máig is élnek, ha meg nem haltak.

I. kategória Keltai Gabriella

Gábor nagy kalandja

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy falu. Abban a faluban élt egy család. Nagyon szegények voltak, egyetlen fiuk, Gábor segített nekik.

- Elindulok szerencsét próbálni - szólt apjának.
- Menj fiam, de vigyázz, ne menj az unikornisok rétéjére!

El is indult Gábor szerencsét próbálni. Három nap, három éjjel ment, és egyszer csak találkozott egy manóval, akit meg is kérdezett:

- Te ki vagy?
- Hapci vagyok, a manó. Azért hívnak így, mert folyamatosan tüsszögök. Hapccí!
- És téged hogy hívnak?
- Engem Gábornak hívnak. Hol vagyok?
- Az unikornisok rétéjén - felelte a manó.
- Jaj ne, apám azt mondta, hogy ne jöjjek ide, mert veszélyes!- rémült meg Gábor.
- Itt semmi bajod nem lehet, amíg velem vagy - nyugtatta Hapci. Adok egy hajszálat, ha azt megdörzsölöd, én rögtön ott leszek és segítek.
- Akkor majd találkozunk!- szólt Gábor.
- Szia Gábor!- köszönt el Hapci is.

Gábor ment tovább, mígnem beesteledett.

- Egy fa odvában hállok meg éjszakára. - gondolta.

Így is tett. Másnap reggel folytatta az útját.

Ment-mendegélt békésen, egyszer csak találkozott egy óriással.

- Grrr, te ki vagy?- kérdezte az óriás.
- Gábor vagyok. Mi a te neved?
- Grrr, Bumma vagyok.
- Megbocsáss, át szeretnék menni az úton.
- Azt nem teheted, ide nem lehet bemenni!- szólt az óriás.
- Kéne valami csel - gondolta a fiú.

És eszébe jutott a hajszál. Gyorsan megdörzsölte és Hapci már ott is volt.

- Miért hívtál Gábor?
- Azért hívtalak, mert át szeretnék jutni az óriáson.
- Én elterelem a figyelmét, te meg menj!- mondta Hapci.

Így hát Gábor eljutott az Unikornis kastélyig. Így szólt a királyhoz:

- Kedves király, adnál-e nekem három szekér aranyat, mert nagyon szegény vagyok!

- Igen, ha megválaszolod a neked szánt három kérdést:
- Hány csillag van az égen?
- Kérek hozzá egy papirost és tollat. Azzal telepötyözte, és így szólt: Ennyi!
- Hány hal él a tengerben?
- Uram királyom, adjon egy akkora hálót, hogy mindet kifoghassam és megszámlolhassam.
- Hány levél van az erdőben?
- Veresse le az összest, hogy megmondhassam.
- Gratulálok, helyesen válaszoltál a kérdésekre! Hozatom is a három szekér aranyat.
- Haza is viszlek, ha nem bánod - szólt a király.
- Dehogyan bánom felség!

Így ért haza Gábor a három szekér arannyal.

Gazdagok lettek és boldogan éltek, ha meg nem haltak!

I. kategória Matus Barnabás

Varázslatos utazás

Egyszer volt, hol nem volt egy város. A város iskolájába járt három jó barát, János, Péter és Sándor. Ők minden nap lejártak játszani a régi mozihoz. Egy alkalommal nyitva találták a régóta nem működő mozi ajtaját. Kíváncsiságtól hajtvá besettenkedtek a nagy poros terembe. Körülnéztek, de leginkább a vetítőfülke érdekelte őket. A vetítőfülke kisebb volt, mint gondolták. A vetítőszoba melletti szertárban feltűnt nekik egy furcsa gép, ami hasonló volt, mint a vetítőgép, ami össze volt kapcsolva egy nagy fémdobozzal, csak bonyolultabbnak nézett ki:

- Ez meg micsoda? –tanakodtak.
- Próbáljuk meg bekapcsolni!

Elkezdték nyomogatni a gombokat, kapcsolókat, de nem történt semmi. Egy mély hang ijesztette meg a fiúkat:

- Ti meg mit kerestek itt?

A fiúk megrettenve fordultak meg. Az öreg Pista bácsi állt mögöttük, a gondnok.

- Mi-mi csak ki-ki akartuk pro-pro- próbálni ezt a-az izét.
- Van fogalmatok róla, hogy mi ez? Ez egy különleges gép. Ez el tud repíteni titeket egy mesevilágba. No, látom, nagyon érdekel benneteket. Ki akarjátok próbálni?
- Igen! - válaszolták egyszerre a fiúk.

A fiúk bemásztak a kabinba, beültek a székekbe, becsatolták az öveiket. Pista bácsi beindította a szerkezetet. A fiúk úgy érezték, hogy mindjárt elhányják magukat, mert elkezdett forogni velük a világ. Egy pillanat elteltével egy idegen helyen, egy kis falu szélén találták magukat. Ahogy mentek a falu közepe felé, találkoztak egy síró kislánnyal:

- Miért sírsz kislány?
- Mert a testvéremet bezárta a polgármester a börtönbe, azért mert elment a játszótérre ahelyett, hogy dolgozott volna neki.
- Miért kellett volna neki dolgoznia?
- Mert a polgármesterünk már egy esztendeje zsarnokoskodik a falu népe felett és kizsákmányolja őket.
- Előtte is ilyen volt a polgármesteretek?
- Nem, előtte rendes ember volt.
- És hol lakik ez a polgármester? Hátha meg tudjuk győzni.
- Gyertek, elvezetlek titeket hozzá, bár nem hiszem, hogy sok esélyetek lenne, de egy próbát megér. Ennek az uraságnak szép, nagy háza volt, a faluban a legszebb. Mikor odaértetek, az ablakon át látták, hogy éppen magával az ördöggel tárgyal. Erre megszólalt János:
- Már értem, mi a baj.

- Az ördögtől kell megszabadítani a polgármestert.

Megvárták, míg az ördög elhagyja a házat és becsengettek.

A polgármester kinyitotta az ajtót és meglepve kérdezte:

- Ti hogyhogy nem dolgoztok?

- Mi idegenek vagyunk. Mit kéne csinálni?

- Nyírjátok le a fűvet!

- Jó! Egy feltétellel megcsináljuk.

- Ki kell mondania egy mondatot, amit mi gondolunk, jó hangosan.

- Jó! - egyezett bele kisvártatva a polgármester. – Csak egy mondatért? Nekem ennyiért bőven megéri.

Hahaha! – gondolta magában.

A polgármester udvara nagy volt, de nekiláttak a fiúk három kaszával.

Késő délutánra végeztek is. A polgármester az kijött a házból, hogy megnézzze az udvart, addigra az ördög is megérkezett.

- Nos, mit kellene mondanom?

Peti odavitt neki egy papírt, amire rá volt írva a mondat, és a polgármester gondolkodás nélkül felolvasta:

-TÁVOZZ TŐLEM ÖRDÖG és SOHA NE TÉRJ VISSZA!

Az ördög eszeveszett sikításba kezdett, de hiába, köddé vált. A polgármester szeme felnyílt és megköszönte a fiúknak, hogy segítettek neki megszabadulni az ördögtől. Ezek után elengedte a börtönből a foglyokat, szétosztotta a vagyonát a falu népe között, beszüntette a gyerekek dolgoztatását és ő maga újíttotta föl a játszóteret. A fiúkat pedig bőkezű vacsorával jutalmazta meg. A három jó barát elbúcsúzott a falu népétől, kísértáltak a falu szélére és megint nagy forgás fogta el őket. Mikor visszatértek, Pista bácsi mosolyogva kérdezte:

- Na, jó volt az utazás?

- Igen nagyon izgalmas volt!

És mindent elmeséltek neki, a kislányt, a polgármestert, az ördögöt és hogy milyen jól laktak.

Sándor megkérdezte:

- Máskor is mehetünk?

- Én hetente egyszer szoktam kijárni ide. Ha jövő hét szombaton itt lesztek, akkor igen. De tartsátok titokban!

Itt a vége, fuss el véle!

I. kategória Mózes Lotti

A Jövő

Egyszer lesz, hol nem lesz, ez a történet 2083-ban játszódik a földön. Mesénk főszereplője Sakahsa Lokasa, aki robot geológusnak szeretne tanulni. Ezért azt tervezgeti, hova kellene mennie gimnáziumba. Igaz még csak 12 éves, de már nagy életcéljai vannak. Anyukája nagyon büszke lányára, és születésnapjára valami különlegeset szeretne neki ajándékozni. Sokat töprengett rajta, mi is legyen az. Már meg is vette neki azt a bizonyos ajándékot. Vajon mivel lepheti meg? Eljött a nagy nap! A kislány épp a szobájában bújt a könyveit. Bement az édesanyja a szobájába és így szólt:

- Légy szíves, gyere ki egy kicsit a nappaliba Sakasha!

A tehetséges kislány felpattant és azt válaszolta:

- Rendben, egy perc és megyek!

Hát így is lett. Amire kiment, a szülei előkészítették a becsomagolt ajándékot. Sakahsa nagyon meglepődött. Illedelmesen megköszönte. Gyorsan kibontotta. Megkapta a "Robot Geológusnak tanulsz?" első három kötetét, amit a szerző Georg Fidrich saját kezűleg dedikált. Aznap még a nagymamája és a nagypapája is megköszöntötték. Tőlük egy feljegyző füzetet kapott, melybe minden megfigyelést írhat. Másnap már el is kezdte olvasni a könyveket, három nap alatt mind a három könyvet ki is olvasta. Eközben anyukája csalogatta ki a friss levegőre, de sikertelen volt bármely próbálkozása. Miután Sakahsa kiolvasta a könyveket, rákeresett egy fejezetre az interneten. Nagyon megtetszett neki ebben a fejezetben egy takarító robotról szóló cikk. Azért érdekelte ennyire a robot, mert nem szerette a szobáját takarítani. Miután jobban kielemezte a készítését, elővette a nagyszüleitől kapott feljegyző füzetet és leírta benne a terveit. Ezután kiment a szobájából, és mindenféle régi kacatot szedett össze, melyekből elkezdte megépíteni saját találmányát. Éjt nappallá téve ezen dolgozott. Egy hónap múlva elkészült saját takarító robotja. Olyan büszke volt magára, hogy mindenkinek megmutatta. A szüleinek, az iskolatársainak, még az utcájukban a járókelőknek is eldicsekedett vele. Egy nap csörgött a telefon. Sakahsa anyukája vette fel, és beleszólt:

- Halló, tessék, ki az? Én Saqisa Lokasha vagyok.

Ezt válaszolta a telefonban egy hang:

- Jó napot kívánok! Én Georg Fidrich vagyok, azért telefonálok, mert hallottam a lánya találmányáról és azt is hallottam, hogy az én könyvem hatására építette meg. Ezért ha lehetséges, személyesen szeretnék találkozni a lányával és megnézni a robotját.

- Természetesen örülnék neki és a lányom is, de azért megkérdezem őt is - felelte büszkén az anyuka.

-Rendben, köszönöm szépen. Viszonthallásra!

-A mielőbbi vizontlátásra!

Egy pár nap múlva meg is történt a találkozó, amely olyan jól sikerült, hogy a kislány a tévében szerepelhet rendszeresen. Minden hétvégén a saját műsorában, ahol arról beszélhet, hogy ő miként

építi meg találmányait, és hogy éppen milyen találmányok vannak készülóban. Merjünk nagyot álmodni! Mindannyian! Legyünk szorgalmasak, kitartóak, higgyünk abban, hogy álmaink valóra válnak! Bármelyikünkől lehet Sakasha Lokasa, vagy akár Georg Fidirich is!

I. kategória Czettisch Kinga

Az arany rózsaszál

Egyszer volt, hol nem volt, mikor a Nap sugarai besütöttek az egész tájat, megszületett egy kislány. Arany haja fénylett a napon, ezért Napsugárnak nevezték el. Ahogy egyre nagyobb lett, úgy lett egyre önállóbb is. Mikor betöltötte a tizenkettedik életévet, a szeretett szülei elküldték bogycsapatát keresni.

Ment-mendegélt hét nap, hét éjjelen át, mikor elért egy sűrű sötét erdőbe. Az erdő varázserdő volt, ahol manók és egyéb varázslények éltek, de Napsugárka ezt nem tudta. Már árkon-bokron keresztül ment, mikor találkozott három törpével. Megkérdezte őket: - Kik vagytok? Hol vagytok?

- Favágó törpék vagyunk és most a Tündérmagányos varázserdejében jársz – felelték a törpék.

- Hogyan juthatok haza? – kérdezte kétségbeesve a lány.

– Azt nem tudjuk, de a Tündérmagányos biztosan segít Neked. Menj tovább egyenesen, és amint kiérsz az erdőből, meg fogod látni a csillogó Gyémántkastélyt. Ott lakik a királynő.

Napsugárka tovább ballagott. Egyszer csak meglátott egy gyönyörű tündért, akinek szikrázott a szárnya és ruháját rengeteg gyémánt díszítette. A királynő éppen rózsát szedett. A kislány oda akart örömeiben futni, de észrevette, hogy a tündér ujját megszurta az egyik rózsával. Abban a pillanatban a királynő átváltozott: szemei pirosan izzottak, ruhája fekete lett.

A kislány ijedten elszaladt és nekiütközött egy óriásnak. – Lassabban hölgyem! – szólt az óriás.

– Kérlek, engedj tovább! A Tündérmagányos átváltozott boszorkává! Menekülnünk kell! – kiáltotta Napsugárka. Az óriás kezébe kapta a lányt és hatalmas léptekkel biztonságos helyre vitte. Miután letette a földre, így szólt hozzá: - Minden varázserdei lény ismeri a következő verset. Hallgasd figyelmesen és mentsd meg a Királynőnket!

„Egyszer egy sánta róka,
nyomot hagyva maga után,
találkozott egy bagollyal,
ki bölcsen így szólt hozzá:

Segítek rajtad én,
meggyógyítalak téged,
ha te elhozod,
az aranyrózsák egyikét nekem.

A róka egy percet sem vesztett,

máris elindult az ösvényen,
hogy megtalálja a virágot,
melyből három van az egész világon.”

- A varázslatos aranyrózsa képes visszaváltoztatni a Tündérmirálynőt? – kérdezte a lány.
– Szerintem igen – válaszolta az óriás. Itt kezdődik az ösvény, melyen a róka is járt. Kérlek, hozd el te is a csodatévő virágot! Én itt fogok várni rád – ígérte meg az óriás.

Napsugárka mit tehetett volna mást, útnak indult. Nagyon elfáradt, mire felért a hegy tetejére, ott meglátta a rózsát és leszakította. Abban a pillanatban újra frissnek és egészségesnek érezte magát. Örömmel szaladt az óriáshoz. Az óriás, akit egyébként Böhömnek neveztek, hatalmas léptekkel szaladt a Gyémántkastély felé. Mikor odaértek, Napsugárka a kiabáló, veszekedő boszorka kezébe nyomta az aranyrózsát. A Tündérmirálynő rögtön visszaváltozott gyönyörű tündérré.

– Köszönöm, hogy megmentettél a gonosz átok alól – szólt a királynő. - Cserébe teljesítem a kívánságodat.

- Én csak bogyót jöttem gyűjteni és eltévedtem. Nagyon szeretnék hazajutni a szüleimhez és átölelni őket – mondta a kislány.

A Tündérmirálynő pálcájával suhintott egyet és Napsugárka a házuk előtti virágos réten találta magát. A kosara tele volt ízletes, gyógyító bogyókkal. Azonnal szülei karjaiba futott, akik örömmel fogadták és boldogan éltek, míg meg nem haltak.

I. kategória Czettisch Petra

Az elrabolt kiráylány

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy kis falu. Ebben a kis faluban élt három nővér. Mindegyiküknek volt egy rejtett képessége: Zsófi az állatokkal tudott beszélni, Lilla egy érintéssel megjavította az elomlott tárgyakat, Petra pillantása gyógyító erejű volt.

Egy szomorú napon szörnyű hír érkezett: a kiráylányt, Csupaszívet elrabolták. A három lány azonnal útnak indult, hogy megkeressék őt. Éjszaka egy fogadóban pihentek meg. Reggel egymás szavába vágva mesélték, hogy mit álmodtak. Lássatok csodát! Mindhárman ugyanazt álmodták! A kiráylányt egy távoli erdőbe vitték, ahol megkötözték és bezárták. A kunyhó előtt egy gonosz boszorka örködött. Mindhárom lány tisztán látta az odavezető utat.

Hét éjjel, hét napon át mentek, mendegéltek, amíg elértek egy sűrű sötét erdőbe. Az erdő fái bronzsínűek voltak, középen egy ezüsfolyó folydogált. A lányok megpihentek a folyó partján és észrevették a benne úszkáló aranyhalat.

Zsófi rögtön megszólította őt: - Kérlek, kedves halacska, áruld el nekünk, hogyan lehet legyőzni a gonosz boszorkát!

– A legfontosabb, hogy törjétek össze a kristálygömbjét, nélküle nem tud gonosz varázslatokat csinálni – válaszolta a halacska.

A lányok három nap múlva megtalálták a kunyhót, ahol Csupaszívet fogva tartotta a boszorka. Kieszték, hogyan tereljék el a boszorka figyelmét, hogy Lilla a kristálygömb közelébe férhessen. Mikor odaért, érintésével átalakította a gömböt és attól a pillanattól kezdve a gömbbel csak csodás varázslatokat lehetett végrehajtani. A gonosz boszorkány mérgében felrobban, nem maradt utána más, mint egy marék hamu.

Sajnos Csupaszív a rabság alatt megbetegedett, már alig volt benne életerő. Szerencsére ott volt Petra, aki kedves pillantásával meggyógyította őt.

A varázsgömb segítségével a lányok egy pillanat alatt hazajutottak. A király örömeiben a három nővérnek adta a fele királyságát, a lányok örök barátságot kötöttek Csupaszívvel és boldogan éltek, míg meg nem haltak.

I. kategória Esztergályos Balázs

Dubledor, a megmentő

Egyszer volt, hol nem volt, élt egyszer egy fiú. Úgy hívták, hogy Dubledor. Nagyon szerette a detektíveket. Ő is az szeretett volna lenni gyerekkorában, és az is lett belőle, mikor felnőtt lett. Apjáról szeretett volna példát venni, mert ő egy nagyon híres detektív volt, amíg meg nem halt egy dzsungeles küldetésben, mert egy robbanó bomba felrobbantotta. Azóta Dubledor édesanyjával éldegélt – Edinával. Nagyon szerették egymást.

Egyszer Dubledort életbe vágó küldetésre hívták, mert az édesanyját rabságba ejtették a grondók. A grondók manónak kinéző emberek voltak. Dubledor azonnal repülőgépre ült. A grondók a Hawaii-hegységben éltek. Amikor leszállt a repülőgépről, rögtön elment megkeresni a grondókat. Dubledor azon gondolkodott, hogy épségben van-e az édesanyja.

Dubledor megérkezett a helyszínre, azonban az ajtó zárva volt. Nekifutott és berúgta az ajtót. Nem volt ott senki, csak egy cetli, amire az volt írva: „Ma este a vulkán mélyére lökjük az asszonyt!”

Ekkor Dubledor olyan mérges lett, hogy ijedtében nyomban elájult. Másfél óra múlva felébredt és a vulkánhoz sietett. A vulkánnál éppen kötözték az asszonyt.

Odafutott karddal a grondóknak és sorban ütötte őket, amíg csak tudta.

Végre odaért az édesanyjához és hazavitte New Yorkba. A repülőn édesanyja elmesélte, hogy miken ment keresztül.

Mikor hazaértek, Dubledor nagyon elfáradt és így szólt: „De jó, hogy nekem van édesanyám!” - és megölelték egymást.

Dubledor is annyira szerette az édesanyját, mint én. Dubledor és édesanyja boldogságban folytatták az életüket. Boldogan éltek, míg meg nem haltak.

I. kategória Szlobodnik Zsanett

Az én mesém

Mondok nektek egy történetet, egy állatos történetet. Egy sztorit, ami az állatokról szól.

Egyszer, réges régen a sárgarigó koncertet tartott az erdő állatainak. Az állatoknak nagyon tetszett, amíg oda nem repült egy veréb:

- Nekem is szép hangom van – azzal el is kezdett „énekelni”.
- Hagyd abba ezt a kornyikálást! – szólt a sárgarigó és elrepült. Erre az összes többi állat is elment.

Arra járt két gyerek, ők is odaszóltak a verébnek:

- Ezt nevezed éneklésnek? Mindjárt megsüketülünk – és elrohantak.

Kis idő múlva elhallgatott a veréb.

- Annyira tetszett nekik az énekem, hogy elmentek szólni a többi állatnak, hogy jöjjenek meghallgatni az én gyönyörű hangomat! – gondolta.

De nem jött vissza senki.

Másnap a sárgarigó megint koncertet tartott, és oda is odatalált a veréb:

- Azért jöttetek, hogy engem hallgassatok? – és megint elkezdett dalolni.

A közönség az erdő másik felébe vonult.

- Tenni kell valamit, mert ez így nagyon nem jó! – mondja a nyúl.
- Igen, szerintem leckéztessük meg! – mondta a sárgarigó.

Aznap, amikor elment a veréb, az állatok visszamentek. Arra mendegélt megint a két fiú és megkérdezték:

- Sziasztok, mi is segíthetünk? Mert mi se bírjuk a verébnek a hangját – kérdezték.
- Persze – mondták –, de akkor hozzatok ragasztót, de ne tartósat!

Másnap megint ott voltak, és persze akkor repült oda a veréb is, és odaszállt az egyik farönkre.

- Veréb, te nagyon szépen énekelsz, ezért repüljél, hogy mindenki lásson! – mondta az egyik fiú.
- Bizonyára hallani szeretnétek a hangomat – mondja a veréb, és az állatok fejet bólintottak.

A veréb boldogan odaszállt a rigó mellé, de nem tudta, hogy ott ragasztós, így odaragadt.

- Jaj, segítség, segítség, ideragadtam! – mondta ijedten és odament hozzá a másik fiú:
- Nem ragasztottunk volna oda téged, ha már az elején békén hagytál volna minket. De egy alkut ajánlok, ha békén hagyasz minket, akkor leszünk onnan.
- Jól van, jól van, de szedjete már le innen! – közben az állatok elmentek.
- Most hova mentek? – kérdezte a veréb.

- Haza – válaszolták.
- De alku kötéttünk, és hogyha nem szedtek le innen, akkor továbbra sem foglak titeket békén hagyni – mondta dühösen a veréb.
- Nem mi fogunk leszedni onnan – mondja a szarvas.
- Hát akkor ki?
- Nem valaki, hanem valami. Az a ragasztó, amivel odaragasztottunk téged, nem tartós.

Egy órán belül le tudsz jönni onnan – mondták és elmentek.

Egy idő után megszólalt a veréb:

- Na végre, elengedett a ragasztó – mondta és elrepült.

Ha az állatoknak és persze a fiúknak nem jutott volna eszükbe ez a terv, akkor még mindig a veréb kornyikálását hallanák, és az én mesém is tovább tartott volna.

I. kategória Torda Lili

A kísértetház

Amikor egy évvel ezelőtt a környékre költöztünk, még nem tudtam, mi fog történni ezen a szombaton. Előtte lévő nap végre megfűztem anyát, hogy tarthassak egy pizsama partyt. A testvéremmel, Katával elkezdtuk összeírni a meghívottak listáját: Lora, Sára, és Stella. Mikor ezzel megvoltunk, kitaláltuk a játékokat: „Felelsz vagy mersz”, filmnézés, azután megcsináljuk egymás körmét. Már nagyon izgatottak voltunk a húgommal. Végre eljött a nagy nap. A vendégek egymás után érkeztek. Amikor mindenki megjött, olyan háromnegyed hat lehetett. Először a „Felelsz vagy mersszel” játszottunk. Olyan fél tizenegy volt, amikor elkezdtünk filmet nézni. Valami ijesztő filmet választottunk. Nagyon féltünk, mert kint esett az eső, dörgött az ég és villámlott. A story közepén hallottunk valamit a szomszéd házból, amit mi csak kísértet háznak nevezünk, mert egy sötét épület, az ablakok be voltak törve. A lakókat még soha nem láttam. Nagyon megijedtünk, de folytattuk a filmet. Kis idő múlva újra hallottuk azt a hangot, ami nagyon hasonlított egy rémisztő sikolyra és talán valami el is törhetett. Elhatároztuk a lányokkal, hogy utána járunk. Ezért mindenki felvette a mamuszát és a köntösét, megfogott egy elemlámpát és egy esernyőt, és elindultunk a szomszéd ház felé. Talán félúton járhattunk, amikor újra hallottuk a hangokat. Végre odaértünk a házhoz. A házat és minket egy hatalmas vaskapu választott el. Szerencsére nyitva volt. A kapu nyikorgott, de végül is bejutottunk. A bejárathoz egy hosszú lépcsősor vezetett fel. Amikor a tetejére értünk benyitottunk az ajtón és benéztünk. Nem láttunk senkit, ezért bementünk. A ház még nagyobb, mint amilyennek látszik. Megláttunk egy lépcsőt. Lorának az az ötlete támadt, hogy menjünk haza, de ezt mindenki elutasította, ezért elkezdtünk a lépcső felé menni. Amikor már csak pár lépésre voltunk, azt vettem észre, hogy megnyílik a lábam alatt a föld és a másik percben csak annyit éreztem, hogy zuhanunk. Mindenki sikított. Nem is estünk olyan sokat. A végén egy kényelmes fotelba landoltunk. Amikor mindenki észhez tért körbenéztünk és megállapítottuk, hogy egy titkos dolgozószobába pottyantunk. Felálltunk és szemügyre vettük. Mindenki talált számára érdekes dolgokat. Én egy naplószerűséget nézegettem, de láttam, hogy Kata egy újságot olvasott. Tehát épp a naplót olvastam, amikor hangos lépetekre figyeltünk fel. Megijedtünk, ezért bebújtunk egy szekrénybe. Rémülten hallgattuk a lépéseket. Amikor már nem hallottuk, kinéztem a kulcslyukon. Két férfit láttam, az egyik előkelő ruhában volt, a másik olyan komornyik féle lehetett. Valamiről beszélgettek, csak nem hallottam, hogy miről. Kis idő múlva tovább mentek. Kimásztunk a szekrényből és mindenki kérdezni kezdte a másikat, hogy mi lehetett ez. Én eközben megfogtam a naplót és a táskámba csúsztattam. Ezalatt a kérdezősködés veszekedésbe torkollott. Láttam, hogy ez így nem jó, valakinek le kell ezt állítani. Hát megtettem én. Mikor már mindenki elcsendesült, folytattuk a nyomozást. Elhatároztuk, hogy kiutat keresünk az alagsorból. Az ajtón, amin kiment a két férfi, azon indulunk el mi is. Egy sötét folyosóhoz vezetett utunk. Ezért elővettük az elemlámpákat és így mentünk tovább. Mikor a hosszú folyosó végére értünk, az óráim

pontosan tizenkettőt mutatott. Ott egy ajtó állt. Nem volt mit tenni, bementünk. Ez egy étkezőbe vezetett, itt lepihentünk. Én elővettem a naplót és olvasni kezdtem. Valamin megakadt a szemem. Olyan tevékenységlista forma lehetett. Sára is talált valamit: sok törött üveg poharat, tányérokat. Most már értem, mi volt az a csörömpölő hang. Ebben a pillanatban belépett a szobába a komornyik, aki megkérdezte, hogy mit keresünk itt. Mi elmondtuk, hogy hallottuk a rémisztő sikolyt és a csörömpölést. Ő meg kedvesen mesélni kezdett. Azt mondta, hogy a vacsoránál az egerek teljesen ellepték az ebédlőt, és hogy néhány tányér is eltört, azt jött feltakarítani. Majd azt is mondta, hogy eltűnt a naplója, amibe felírta, miket kell venni a rágcsálók ellen: mérget, ketrecet, csapdát.

Végre összeállt a kép: tehát a sikoly, a csörömpölés és a törött edények is mind az egerek miatt volt, sőt még a lista is. A beszélgetésre felébredt az egész ház. Mindenki az étkezőbe jött: az elegáns férfi, a felesége és a lányuk, Vica, aki éppen annyi idős, mint mi. Jót beszélgettünk egymással. Vicával annyira jóban lettünk, hogy meghívtuk a bulinkra.

A nagy kaland végén együtt buliztunk a szobában az új barátunkkal.

I. kategória Takács András

Heistings, a nyomozó

Született egyszer egy fiú, úgy hívták Heistings. Miután megszületett, az édesanyja meghalt. Így édesapja - aki nyomozó volt - egyedül nevelte. Mikor felnőtt lett, édesapja eltűnt, valószínűleg megölték. A fiú megfogadta, hogy ő is nyomozó lesz, és megbosszulja apukája halálát. De aztán jött a háború, és behívták katonának, csak 30 évesen engedték el. Nagyon híres nyomozó lett.

Egyszer egy piros levelet talált az asztalán. Ez állt rajta: Andrew ezredestől. Erre Heistingsnek eszébe jutott a katonaság és jó barátja Andrew. Folytatta a levelet:

„ Heistings! Jöjjön be hozzám! Bombát dobtak le a Déli táborban, a dzsungelben, és elraboltak öt embert. Tudjuk, hova vitték őket, de ezt majd elmondom, ha itt lesz. A repülőjegy a boríték hátulján van. Jó utat! „

Mikor Heistings megérkezett, ezt mondta Andrew:

- A túsok a dzsungel északi részén vannak. Nyomozza ki, hogy kik rabolták el őket és szabadítsa ki őket! Öt emberrel megy, segíteni fognak. Holnap reggel indulnak.

A dzsungelben sok veszedelem fenyegette őket, nehezen jött el az este. Az egyik katona ezt mondta: táborozzunk le éjszakára! Hamar elaludtak, sajnos az egyik őr is, így nem vették észre a négy ellenséges felderítőt. Szerencsére Heistings ösztönei jól működtek, felébredt arra, hogy megreccsent egy faág. Egy lövéssel riasztotta a többieket, de a banditák egérutat nyertek, és a sötétben reménytelen lett volna az üldözésük. Meg kellett várni a hajnalt.

- Sajnos most már tudják, hogy jövünk.

- Várni fognak ránk.

- Túl kell járnunk az eszükön.

Megbeszélték a haditervet, és több részre váltak. Mindenki más irányból közelítette meg a banditák bújóhelyét. Bekerítették az ócska viskót, és remélték, hogy a sötétben nem látták meg a felderítőket, hogy milyen kevesen vannak. Heistings egy dombocska mögött lapult, amikor észrevette, hogy három ember közelít. Pontosabban két ember sántikál felé, egyet pedig egy összetákolts kereten húznak maguk után. Kiderült, hogy a négy felderítő beleesett egy csapdába, egy meghalt, egy súlyosan, kettő pedig kicsit sérült meg.

- Tehát mégsem tudják, hogy itt vagyunk. El kell kapni őket - gondolta Heistings.

Szerencsére az egyik katona, aki nem volt olyan messze, megértette Heistings tervét. Így el tudták kapni a felderítőket és alaposan kifaggatták őket. Kiderült, hogy évek óta ez a bújóhelyük az emberrablóknak. Idehozzák a foglyokat, és pénzt követelnek értük, de nem minden fogoly éli meg, hogy kiváltsák. A bűnözők úgy gondolták, hogy az angol hadsereg biztos fizet majd. De tévedtek! Miután megkötözték a foglyokat és odaosontak a viskóhoz. Nem kis örömeikre csak három embert láttak bent, akik aludtak.

Magyari Szabolcs

Az aranymadár

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy szegény ember és a felesége, akiknek sajnos nem születhettek gyereke, pedig nagyon szerették egymást.

Egyszer egy szép napon a gólya rászállt az udvarukra egy nagy fehér pólával és benne egy gyönyörű szép kisbabával. Nagy boldogság volt a házban, de nem tudták, hogy mi legyen a neve. Az anyja Jancsinak akarta hívni, de az apja Szabit szeretett volna. Szabi nőtt, okosodott, sok szépet tanult a szüleitől. Szeretett dolgozni az apjával, de ő mégis inkább az eszére hagyatkozott. Sokat olvasott. Mikor 18 éves lett elhatározta, hogy ő egy királynőt szeretne feleségül venni. Elbúcsúzott kedves szüleitől, felpattant a lovára és elindult szerencsét próbálni. Tűzön-vízen át keresgélt, látott sok palotát, sok gyönyörű szép királylányt, de egyik sem volt eladósorban.

Egyszer csak eljutott egy nagy kastélyhoz, ahol az ablakon egy csodaszép lány nézett ki. Egyből megtetszett Szabinak és a királylány is szemet vetett rá. Persze a király nem engedte, hogy találkozzanak. A király rendezett egy nagy versenyt, ahová jöttek Meseországból az Üveghegyen is túlról legények, vitézek és királyfik is. De Szabi nem ijedt meg tőlük, mert ő tudta, ezt a lányt veszi feleségül vagy senkit. A király elmondta, hogy aki széttöri az aranymadarat és kiröpi belőle a szerelem galambja, azé lesz a lánya, de aki beledobja a vízbe, az halál fia. Sokan próbálkoztak, de senkinek sem sikerült az aranymadarat felröptetni. Meg is kezdődött a verseny, az egyik vitéz véletlenül beledobta az aranymadarat a vízbe. Szegényt megfogták és elvitte őt a hóhér. A király jajgatott és betette a köpenyébe a madarat, amit a szolgák nagy nehezen kihalásztak a tóból. Szabi odament és meglátta, hogy a víz arany festéktől csillogott. Azt gondolta, hogy mivel ez a madár igazából nem is aranyból van, valami turpisság van a dologban. Felment a palotába, fából kifaragott egy ugyanolyan formájú madarat és befestette arany színűre. A királylány kalitkában odaküldetett titokban a szobájába egy galambot. Szabi beletette a galambot a fából készült madárba és fűrt rá egy lyukat, hogy kapjon azért levegőt. Gyorsan szólt a királynak, hogy ő is megpróbálná a versenyt.

- Király uram! Életem, halálom kezedbe ajánlom, és feleségül kérem a lányodat, ha sikerül kiröptetnem az aranymadarat.

Ledobta a toronyból, széttört a faburok és kirepült belőle a galamb. A király csodálkozott, de Szabi mondta:

- Én mindenre rájövök király uram!

A király akárhogy is nem akarta hozzáadni a lányát, de a szavát meg kellett tartania, mert az ígéret szép szó, ha megtartják, úgy jó. Meg aztán tetszett is neki, hogy nem ijedt meg a feladattól a legény, s mivel nagyon szerette a lányát, és látta, hogy a lánynak is tetszik a fiú, hát nem ellenkezett tovább.

Meghívták Szabi szüleit is a lakodalomba, gazdag embereket csinált belőlük is a király. 3 napig tartó vigasság volt, folyt a bor, sülték a disznók, a húsok, a sütemények, mindenki boldog volt, táncoltak, ettek, ittak, mulattak.

Azóta is boldogan élnek, ha meg nem haltak.

I. kategória

Pintér Rebeka (6.a)

Jankó és csodafurulyája

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy nagyon szegény ember. Annyi gyereke volt, mint a rosta likja, s még eggyel több. A legeslegkisebbiket Jankónak hívták.

Egyik reggel Jankó így szól az édesapjához:

- Tudja-e apámuram, hogy mit gondoltam ki az éjszak? Én bizony már nem viselem el ezt a nagy szegénységet, elmegyek szerencsét próbálni!
- Mit volt mit tenni, az apa beleegyezett fia döntésébe és hamuban sült pogácsával a batyujában újtára is bocsátotta kedvenc kisfiát.

Jankó ment-mendegélt. Egyszer csak egy nagy kerek erdő közepén találta magát. De nem egy közönséges erdő volt az, hanem egy varázserdő. A fákon a levelek helyett igazgyöngyök és kristályok lógtak, az üvegvirágok a szivárvány minden színében pompáztak, arany- és ezüstsínű pillangók repkedtek virágról-virágra. Jankó nem győzte a fejét kapkodni a gyönyörű látványtól.

A hosszú úttól Jankó elfáradt és leült egy fa tövébe megpihenni. Tátva maradt a szája a csodálkozástól, amikor a feje fölé nézet. Lássatok csodát! Hát egy csúf öregasszony ült fent a fa koronájában és megszólította a fiút:

- Mit keresel az erdőmben, te szegénylegény?
- Elindultam szerencsét próbálni, feleséget és gazdagságot keresek.
- No, te fiú – mondta a ráncos, anyóka – akkor éppen jó helyen jársz!
- Látod ott az erdőn túl azt a hatalmas üveghegyet? A hegy legtetején a hétfejű sárkány ott őriz egy gyémántköves ládikát, benne a csodafurulyával. Ha legyőzöd a sárkányt és megszerzed a kincset, minden álmod, vágyad teljesülhet. Csak meg kell fűjnod a furulyát, s annak hangjára megjelenik előtted a világ legszebb királykisasszonya.
- De mivel győzzem le a tűzokádó szörnyeteget? – kérdezte a legény.

A banya adott Jankónak egy aranykardot, s néhány jó tanáccsal az újtára bocsátotta. Járt az erdőt és egyszer csak az Üveghegy aljához ért. Úgy csillogott, hogy káprázott a szeme, a hegy teteje olyan magas volt, hogy Jankó hiába mászott mindig visszacsúszott az legaljára.

Ott búsult magában, amikor egyszer csak megpillantott két aranypillangót, megszólította őket:

- Ó ti csodálatos varázspillék! Segítenétek feljutni a hegy tetejére? Meg kell keresnem a hétfejűsárkányt, és meg kell küzdenem vele, hogy enyém lehessen a csodafurulya!
- Nagyon szívesen segítünk! – mondták a lepkék.

- Kapaszkodj a csodaerős szárnyunkba és mi felrepítünk a magasba! Így is történt, s Jankó pár pillanat múlva már a hegy tetején termett. Megfordult és szembetalálta magát a sárkánnyal, aki tüzet okádva rohant felé.

- Mit keresel itt az én birodalmamban, te betolakodó?

- Jöttem megküzdeni veled a csodafurulyáért! – ezzel Jankó előhúzta az aranykardját és egy suhintással levágta a sárkány mind a hét fejét.

A fiú elindult megkeresni a ládikát, nem tudhatta, hogy hol őrizte a sárkány. Megpillantott egy öreg fát, a koronájából csodálatos furulyaszó hallatszott. Odament, a fa odvában meglátta a gyémántköves ládikát és az ezüstszalagon lógó kulcsot. Felmászott érte és lássatok csodát! valóban ott volt a csodahangszer, éppen úgy ahogy az öregasszony mondta. Jankó belefújta a furulyába és megjelent előtte egy nádszálvékony, gyönyörű szőke királykisasszony. Megörültek egymásnak, összeölelkeztek és a varázspillangók hazarepítették őket Jankó falujába megülni a lakodalmat.

Meghívták a segítőkész anyókat is a mulatságra, ahol még ő is táncra perdült. Még most is táncolnak, ha azóta abba nem hagyták.

I.kategória

Szabó Rebeka (6.a)

A hős kutya

Egyszer, nem is olyan régen élt egy hatalmas farmon egy család és velük egy rotweiler kutya, Kárlosz. Egyik nap tízéves gazdája Evelin, el akart menni lovagolni.

- Anya! Elmegyek, majd nemsokára jövök!
- Hová - hová kisasszony? – kérdezte az édesanyja.
- Lovagolni megyek! – válaszolta a kamasz lány, és már be is csapódott az ajtó mögötte.
- A sisakot ne felejtse! – kiabált utána az anya.

Kárlosz kutya figyelmes lett a zajra és követte kisgazdáját az istállóhoz. Evelin futott, ahogy a lába bírta, mert már messziről látta barátnőjét Emmát, amint felnyergeli kedvenc feketeszőrű lovát, Villámot. Evelin már menet közben felvette a sisakját és felült ő is hatalmas barnaszőrű musztángjára. Kárlosz figyelmesen követte a lovas. A keleti szárnynál utolérte Emmát, és vágózni kezdtek. A lovak olyan gyorsan futottak, hogy alig tudták megülni a lányokat. Villám hirtelen irányt változtatott és Emma leesett a lóról, beverte a fejét egy kőbe. A kutya tudta, hogy baj van, ő ért oda először, majd Evelin érkezett és szólongatta barátnőjét:

- Emma, Emma! Nyisd ki a szemed?- kérlelte a lány.

A kislány nem mozdult, nem válaszolt. Kárlosz kutya már tudta mit kell tennie, azonnal visszazaladt a farmra. Evelin szülei a ház teraszán ültek és feltűnt nekik, hogy a kutya furán viselkedik: egyfolytában ugat és az apa nadrágszárát húzogatja éles fogával, amit sosem szokott. Az anyának rögtön eszébe jutott a lánya és aggódni kezdett. Azonnal beültek a terepjáróba és követték Kárlosz kutyát.

Először a család, hogy minél hamarabb megtalálja a lányt, a nyugati szárny felé vette útját, de a kutya másik irányba indult, ezért gyorsan megfordultak és követték a keleti szárny felé Kárloszt, most már lassabban. Pár perc múlva már rá is találtak a lányokra. Emma eszméletlenül feküdt a földön, mellette barátnője Evelin, sírdogált. A szülők azonnal telefonáltak a mentőknek és Emma szüleinek. Egy perc múlva már lehetett hallani a szirénát. Emma szülei is megérkeztek. Ekkor vették észre, hogy Emma elfelejtett sisakot venni, ami megvédhette volna a fejét az ütéstől.

Hála Kárlosz kutyának Emma meggyógyult, és megígérte, hogy minden alkalommal mikor lovagolni megy, sisakot tesz a fejére és egy darabig nem fog vágózni Villámmal. Kárlosz jutalmul sok-sok csontot kapott. Evelin még ma is boldogan él hős kutyájával.

I. kategória

Szalma János Mátyás (6.a)

A tél és a nyár királyfiak

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy királyfi. Úgy hívták, hogy Ben. Volt neki egy ikertestvére, Tomnak hívták. Ben volt a nyár uralkodója, Tom a tél ura. Nagyon pompás volt az országuk. Csodaországunk is nevezhetjük, mert itt mindenféle csuda dolgokat lehetett csinálni.

Nyáron minden gyerek a szabadban játszott, labdázott és hintázott, és az uralkodójukat nyár királyfit is kedvelték, mert ő mindig játszott velük. Télen, a fiatalok inkább bent ültek a szobában és itták a meleg teát, mert az uralkodójuk nem szerette a telet, és nem akart velük játszani. Ez is bántotta a tél királyfit, de még jobban az, hogyha a gyerekek kimentek az utcára és őt hógolyóval dobálták. Pedig csak azért tették ezt a fiúk-lányok, mert mókázni akartak vele. Amikor a saját testvére is tréfálkozott vele, azt sem vette jónéven. Csak egyetlen barátja volt, akit Jégnek hívtak. Ő, ha rálehelte valamire, az jéggé változott. Tom megparancsolta barátjának, hogy fagyassza le a gyermeksereget, és ikertestvérét Bent is, mert őt nem szerették.

A Jég nem akarta lefagyasztani az egész országot, mert ő jószívű és barátságos akart lenni mindenkivel, de félt a királyfi haragjától. Teltek múltak az évek és egy fiú, Levi kiolvasztotta magát, az volt az első dolga, hogy elmenjen a híres varázslóhoz Tutuhoz.

Az volt az egyetlen baj, hogy jeges, havas volt minden. Gondolkodott, hogy elinduljon-e az útra. A szíve azt diktálta, hogy ki kell olvasztani a többieket is, ezért mégis vállalta a kockázatot. Ment, mendegélt talált útközben egy varázsszánkót, aminek nagyon megörült. A szán csodákra volt képes, lehetett repülni vele, bármit teljesített, amit kértek tőle. Levi felült a szánra és azt kívánta, hogy egy szempillantás alatt legyen a Tutu háza előtt. Kopogtatott az ajtón, de nem nyílt ki az ajtó. Körülnézett és az udvarban meglátta az öreg szemfényvesztőt, akinek nagyon megörült. Odafutott hozzá és így köszöntötte:

- Jó napot kedves uram! De jó, hogy végre megtaláltam! Már hetek óta keresem.
- Szerencséd, hogy tisztelettel szólítottál! Mi járatban vagy erre, hol a madár sem jár?- válaszolt Tutu.
- Képzeld el, mi történt! Az összes barátomat lefagyasztotta a gonosz Tom királyfi! Én is csak azért tudtam megmenekülni, mert folyamatosan az édesanyámra gondoltam, és a szívem tele lett forrósággal, így kiolvadt a jég körülöttem. De a többiek jégtömbként fekszenek a palota előtt a földön.
- Gyere gyermekem induljunk, és mielőbb szabadítsuk ki a jég fogságából a többieket!

A Tutu fogta a varázspálcáját és egy varázsigét mormolt, s abban pillanatban a tél királyfi udvarában termettek.

A varázsló elővette köpönyegéből a varázskönyvét és kikereste belőle a kiolvasztás varázsszavait. Hirtelen az összes gyerek újra felébredt, odamentek Levihez, a megmentőjükhöz. Ben királyfi Levivel és a gyerekekkel bement a palotába, hogy meggyőzzék Tomot, a tél királyfit, hogy a hideg évszak is jó, mert lehet korcsolyázni, szánkózni és hógolyózni és a friss levegőn lenni.

Végre sikerült rábeszélni Tomot, hogy játsszon velük és élvezze ő is a saját világának, a télnek az uralkodását. A két testvér kibékült, most már egyformán örülnek mindkét évszagnak és soha nem cserélnének egymással. Azóta is Ben a nyár, és Tom tél ura.